

בית משפט לענייני משפחה בקריית גת

24 מרץ 2020

תמ"ש 19-12-29250 פלונים נ' אלמוני

בפני כב' הרשמת בכירה ציפי כהן אביטן

מספר בקשה: 1

המבקשים

פלונים

נגד

המשיב

אלמוני

החלטה

בקשה לביטול עיקול זמני שניתן במעמד צד אחד על פי החלטה מיום 11.12.2019.

רקע עובדתי:

מכתבי הטענות שבתיק זה ובתיקים הקשורים עולה הרקע העובדתי כדלקמן:

1. המבקשים הינם אחים, ילדיה של המנוחה פלונית ז"ל (להלן: "המנוחה") אשר הלכה לבית עולמה ביום XX.XX.XXXX.
2. המשיב היה בן זוגה של המנוחה, ואביו של בנם המשותף- א', שאינו צד להליך זה (להלן: "א'").
3. הצדדים ניהלו בפני בית משפט לענייני משפחה בקריית גת הליכים רבים ושונים, לרבות בעניין עיזבון המנוחה והזכויות ברכוש שנצבר על ידה וע"י המשיב בתקופת חייהם המשותפים ובדירה שהייתה בבעלות המנוחה במועד פטירתה.

4. ביום 30.03.2016 ניתן פסק דין בתביעת המבקשים בתמ"ש 43093-02-11, במסגרתו נקבע, כי בית המגורים במושב Z- (להלן: "הנכס" או "הבית") ורכב שהיה רשום על שם המשיב שייכים לו ולמנוחה בחלקים שווים מכוח הלכת השיתוף (להלן: "פסה"ד הרכושי").
5. ביום 22.03.2017 ניתן פסק דין בת"ע 55844-11-10 בהליכים בעניין עיזבון המנוחה במסגרתם נדחתה התנגדות המשיב לקיום צוואתה מיום 31.01.2010 וניתן צו קיום צוואה, ולפיו זוכה כ"א מהמבקשים וא', בין היתר, ב $\frac{1}{4}$ מחלקה של המנוחה בנכס (להלן: "פסה"ד בעניין עיזבון המנוחה").
6. ביחס לנכס התנהלו הליכי כינוס נכסים בלשכת ההוצאה לפועל בפתח תקווה במסגרת תיק הוצל"פ 509884-03-17, זאת בעקבות בקשה שהוגשה ע"י הנושה- בנק לאומי למשכנתאות בע"מ בשל אי עמידה בתשלומי המשכנתא, אשר היתה מוטלת על הנכס.

ההליכים בתובענה זו:

7. התובענה שבתיק זה, שעניינה תביעה כספית (ע"ס 321,350 ₪) /למתן חשבונות, הוגשה ביום 11.12.2019, כנגד המשיב, בד בבד עם הגשת בקשה להטלת עיקול זמני על הכספים העתידיים לעבור לידי המשיב עפ"י החלטת ראש ההוצאה לפועל, כאשר צו כאמור ניתן ביום 11.12.2019.
8. ביום 26.12.2019 הגיש המשיב בקשה לביטול עיקול וזו נקבעה לדיון, לאחר שהגשה תגובה מטעם המבקשים, ליום 7.1.2020.
- לאחר שבבוקר המועד שנקבע לדיון הוגשה ע"י המשיב תגובה מפורטת בצירוף למעלה מ-100 עמודי נספחים (להלן: "הבקשה לביטול עיקול"), קבעתי בתום הדיון האמור, כי המדובר למעשה בבקשה מתוקנת לביטול העיקול וכי יש לאפשר למבקשים להערך לדיון.
- בשל אילוצי הצדדים, נקבע מועד לדיון נוסף ליום 4.2.2020, אשר נדחה, לבקשת המבקשים ובהסכמת המשיב, ליום 9.2.2020.
9. ביום 9.2.2020 התקיים בפני דיון במעמד הצדדים במסגרתו נחקרו הצדדים ממושכות על תצהיריהם. בתום הדיון, ובשל התמשכות הדיון, הוריתי על הגשת סיכומים בכתב.
10. לאחר קיום הדיון וטרם הגשת סיכומי הצדדים, הגיש המשיב בקשה לצירוף מסמכים ובקשה לתיקון פרוטוקול וכן הגישו המבקשים בקשה ל"קביעת לוח זמנים חדש להגשת סיכומים" בעקבות הבקשות הנוספות שהוגשו.
- ביום 20.2.2020 הוריתי על הארכת מועדים ביחס להגשת סיכומי הצדדים.
- סיכומי המבקשים הוגשו ביום 24.2.2020 ואילו סיכומי המשיב הוגשו ביום 9.3.2020.
- להשלמת התמונה יוער כי בהחלטתי מיום 20.2.2020, בעקבות בקשת המשיב לצירוף מסמכים, לא מצאתי להתיר למי מהצדדים צירוף מסמכים נוספים, אשר לא צורפו קודם לדיון.

המסגרת הנורמטיבית:

11. הלכה פסוקה היא כי עם הגשת בקשה לביטול צו עיקול זמני שהוטל במעמד צד אחד, שב בית המשפט ונדרש לבקשה להטלת העיקול מלכתחילה ועל מבקש העיקול, הנטל לשכנע את בית המשפט בחיוניות הטלת הצו ובהתקיימם של התנאים למתן צו עיקול זמני.
(ר': רע"א 8420/96 מרגליות נ' משכן בנק הפועלים למשכנתאות פ"ד נ"א (3) 789).

12. עיקול זמני אינו ניתן על "דרך השגרה", וזאת נוכח חקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וההכרה בזכות הקניין כזכות חוקתית (רע"א 5242/95 סיגנל שירותי אלקטרוניקה נ' דנבאר (מיום 7.10.1995). ויש לבצע איזון אינטרסים ראוי בין המבקשים לבין המשיב, כאשר יש לזכור "כי ההגנה על זכות הקניין על פי חוק היסוד אינה מיעדת רק להגן על קניינו של הנתבע, אלא אף על קניינו של התובע ועל בית המשפט, בבואו לערוך את האיזונים הדרושים בבקשה לסעד זמני, עליו לשקול את הצורך להגן על זכות הקניין של שני הצדדים גם יחד."
(ר': בש"א (ת"א) 6408/07 לוי זהבה נ' רביבי אורי (מיום 25.3.2007)).

13. התנאים למתן צו עיקול זמני קבועים בתקנות סדר הדין האזרחי התשמ"ד – 1984 (להלן: "התקנות"), ואלו הם:

- א. קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת תביעה (תקנה 362(א) לתקנות).
- ב. קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לחשש סביר שאי מתן הצו יכביד על ביצוע פסק הדין (תקנה 374(ב) לתקנות)
- ג. מאזן הנוחות ומידתיות (תקנה 362(ב)(1) לתקנות)
- ד. שיקולי יושר, ביניהם תום לב ושיהוי (תקנה 362(ב)(2) לתקנות).

דיון והכרעה:

ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת תביעה:

14. אשר לשאלת קיומן של ראיות מהימנות לכאורה, לצורך מתן צו העיקול הזמני, די בכך שהתביעה אינה טרדנית וקיימת שאלה רצינית שיש לדון בה.

"השאלה הראשונה שיש לדון בה נוגעת לטיב התביעה ולסיכוייה. לעניין זה, די בכך ש"הוכח שהתביעה אינה טרדנית, וקיימת שאלה רצינית שיש לדון בה" (י' זוסמן סדרי הדין האזרחי

[8], בעמ' 616; ראו גם רע"א 2430/91 טיב טירת צבי, שותפות רשומה מקיבוץ טירת צבי, עמק בית שאן נ' דליקטיב הקניון ואח' [פורסם בנבו] [1], בעמ' 228. בשלב זה של בקשה לסעד זמני, אין צורך לפסוק באורח סופי בדבר צדקתו של מי מן הצדדים... דומה כי יש בטיעונים של המבקשים כדי להעלות שאלות ממשיות הראויות לדיון והכרעה".
(רע"א 7139/96 טריגוב נ' "טפחות" בנק למשכנתאות לישראל בע"מ, פ"ד נא(2) 661).

בשלב זה, לכאורה, כל שעל מבקש העיקול להוכיח הוא כי לא מדובר בתביעה משוללת יסוד.

יחד עם זאת, נקבע בפסיקה לעניין אופן בחינת הראיות התומכות בבקשה לביטול עיקול כי:
"עם חקיקת חוק יסוד כבוד האדם וחירותו שהכיר בזכות הקניין כזכות חוקתית, על בית המשפט לייחס חשיבות רבה יותר מבעבר לאיכותן של הראיות הבאות לתמוך בבקשת העיקול ובכמותן..." (רע"א 5937, 5935/97 רוני סיני ו- 2 אח' נ' יעקב גלנץ ואח' פ"ד נב(1) 193, 197-198, (ע"א 8420/96 דן מרגליות נ' משכן בנק הפועלים למשכנתאות, פ"ד נא(3) 789, 789).

14. כאן המקום להדגיש כי הקביעות שבהחלטה זו ניתנות במלוא הזהירות, בהתחשב באופיו של ההליך שבפני ובשלב בו מצוי בירורה של התובענה דן, ואין בהן כדי לקבוע מסמרות לעניין התביעה לגופו של עניין, אשר עתידה להתברר בפני המותב הדן בתיק.

15. לצורך בחינת קיומן של ראיות לכאורה לקיומה של עילת תביעה במידת ההוכחה הנדרש בשלב זה של ההליך, אדרש להלן לרכיבי כתב תביעה.
בעניין זה, יש לבחון באם, על פני הדברים, ישנה התאמה בין סכום העיקול המבוקש בגין כ"א מרכיבי התביעה ובין עילת התביעה.

א. **דמי השכירות**- המבקשים עותרים במסגרת כתב התביעה לחייב המשיב בסך של 75,000 ₪, המהווים, לטענתם, ההפרש בין דמי השכירות ששולמו לידי המשיב בגין השכרת הנכס ובין גובה תשלומי המשכנתא (אשר עמדו על סכום משוער של כ-4,000 ₪ בחודש) מיום בו, לטענתם, סולקו המבקשים מהבית (בחודש אפריל 2010) ועד למכירת הבית במסגרת הליכי כינוס נכסים (ביום 18.11.2018).

המבקשים העריכו במסגרת כתב התביעה את גובה דמי השכירות ששולמו לידי המשיב במהלך התקופה האמורה בסך כולל של 522,900 ₪ ואילו תשלומי המשכנתא ששולמו ע"י המשיב הוערכו בסך כולל של 320,000 ₪.
על כן, עתרו המבקשים לחייב המשיב בסך של 75,000 ₪, המהווים שיעור של 37.5% מההפרש שבין גובה דמי השכירות ובין תשלומי המשכנתא ששולמו ע"י המשיב.

יוער, כי לא מצאתי להדרש לחוות הדעת שצורפה ע"י המבקשים לכתב התביעה בעניין גובה דמי השכירות הראויים, וזאת נוכח הוראות סעיף 8(ב) לחוק בית המשפט לענייני משפחה ותקנה 258יב(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, לפיהן אין לצרף חוות דעת מומחה אלא ברשות בית המשפט.

המשיב, מנגד, טוען כי הבית הושכר במחירי השוק, בשים לב כי המדובר בבית שנבנה ללא היתר, כאשר, לטענתו, יש לקזז סכומים ששולמו לצורך תשלומי המשכנתא ותשלומים לספקי שירותים בגין הבית. (ר': **נספחים 4-5 לבקשה לביטול עיקול**).

מוסיף וטוען המשיב כי החל לעבוד בקפריסין בשנת 2010 ולכן אימו של המשיב טיפלה בעניין, ואף נעזרה בשירותי תיווך.

לטענת המשיב, נוכח חלוף הזמן, מעל עשר שנים, נוצר נזק ראייתי, אשר אינו מאפשר לאתר את האסמכתאות לעניין גובה התשלום שהועבר לשירותי התיווך.

המשיב צירף אישור ממשרד התיווך מיום 5.1.2020, לפיו הנכס הושכר תמורת הסך של 4,500 ₪ (**נספח 3 לבקשה לביטול עיקול**).

עוד צירף המשיב זיכרון דברים מיום 23.1.2011, לפיו הושכר הנכס תמורת הסך של 4,500 ₪ (**נספח 6 לבקשה לביטול עיקול**).

בנוסף, צירף המשיב הסכם שכירות מיום 29.12.2014 (**נספח 7 לבקשה לביטול עיקול**), לפיו הושכר הנכס לתקופה של 10 שנים תמורת הסך של 4,000 ₪, תוך תשלום מראש עבור מחצית התקופה בסך של 240,000 ₪. בעניין זה, טוען המשיב כי יש לקזז חלקם היחסי של המבקשים בהשבת הסכום לידי השוכר נוכח מכירת הנכס.

המשיב אף העלה טענות באשר להימנעותם של המבקשים בהבאת שוכרים מטעמים.

בעניין סוגיית דמי השכירות, מצאתי כי המבקשים עמדו ברף הנדרש, ומבלי לקבוע מסמרות, לצורך הוכחת קיומן של ראיות לכאורה לקיומה של עילת תביעה.

מצאתי כי עלה בידי המבקשים להראות כי, לכל הפחות, אין המדובר בתביעה משוללת יסוד. מאשר הובא בפני, התרשמתי כי הנכס במהלך השנים היה בשליטת המשיב, אשר אף לא הכיר בזכותם של המבקשים בנכס, אף לאחר פסק הדין הרכושי (ר': חקירתו הנגדית של המשיב **בעמ' 40 לפרו' שורות 14-3**), על כן, אף המידע בעניין זה, לרבות תקופת השכירות וגובה דמי השכירות, מצוי בידיו.

המשיב נמנע מלצרף תחשיב בעניין ההכנסות מדמי השכירות מאז שנת 2010 ועד למכירת הנכס. כשנשאל על כך בחקירתו הנגדית, השיב כי **"לא זוכר, לא עשיתי לזה ריכוז"** (ר': **בעמ' 47 לפרו' שורות 5-6**).

המשיב אף לא צירף לבקשה לביטול עיקול תחשיב ביחס לסכום הכולל ששילם עבור תשלומי המשכנתא במהלך השנים, כאשר מסר בתצהירו כי אלו עמדו ע"ס של 6,000 ₪ בחודש ובחקירתו הנגדית ציין כי המדובר בסך כולל של 455,000 ₪.

המבקשים, מצידם, ובשים לב כי המידע מצוי בשליטת המשיב, עתרו במסגרת כתב התביעה למתן חשבוניות באשר להתנהלותו הכספית של המשיב במועדים בהם הנכס היה בשליטתו.

יובהר כי, בשים לב למועד מתן צו קיום הצוואה (ביום 22.3.2017), אין מקום לקבל טענת ההתיישנות המועלית ע"י המשיב.

בנסיבות אלו, לא מצאתי אף לקבל טענת המשיב כי היה על המבקשים לדאוג לשוכרים מטעמם, בשים לב, כאמור, לשליטתו של המשיב בנכס ולהכחשתו בעניין זכויות המבקשים.

כמו כן, סבורני כי אין מקום להדרש לטענות המשיב, ככל שהן נוגעות לשאלת זכותם של המבקשים ביחס לנכס בהתאם לפסק הדין בתמ"ש 43093-02-11, וזאת נוכח החלטת רשמת ההוצאה לפועל- דיאנה פסו-ואגו מיום 30.12.2019.

אף באשר לנטען ע"י המשיב לעניין השבת חלקם היחסי של המבקשים בסך של 200,000 ₪, אשר שולמו לידי ע"י השוכר, לא מצאתי, במסגרת סעד זמני, להדרש לכך, כאשר פתוחה הדרך בפני המשיב לנקוט בהליך מתאים, ככל שרצונו בכך.

על כן, מצאתי כי עלה בידי המבקשים להצביע על קיומן של ראיות לכאורה ביחס לרכיב דמי השכירות בכתב התביעה **בסך של 75,000 ₪**.

ב. הגדלת שיעור חוב המשכנתא- בכתב התביעה עותרים המבקשים לחייב המשיב בסך של

67,750 ₪, המהווה, לטענתם, 37.5% משיעור הגדלת חוב המשכנתא בשל אי תשלומו. לטענת המבקשים, המשיב הגדיל את חוב המשכנתא בשיעור של 170,000 ₪ בשל ריביות, הפרשי הצמדה וקנסות בכך שלא פרע את תשלומי המשכנתא מתוך דמי השכירות, ולכן, יש לחייבו בשיעור של 37.5% מתוך שיעור גידול חוב המשכנתא. המבקשים בסיכומיהם מפנים לשיעור חוב המשכנתא בזמן פתיחת תיק ההוצאה לפועל, אשר עמד ע"ס 577,524 ₪, למול שיעורו עפ"י דוח כונס הנכסים, אשר עמד ע"ס 769,517 ₪.

בעניין זה, לא מצאתי כי צורפה אסמכתא ע"י המבקשים, לרבות בדבר גובה הגדלת החוב ורכיבי ההגדלה.

זאת ועוד, בכתב התביעה טוענים המבקשים להגדלת החוב בשיעור של 170,000 ₪, בעוד בסיכומיהם נטען כי ההפרש בין גובה החוב במועד פתיחת התיק ובין סכום החוב עפ"י דוח כונס הנכסים עומד ע"ס 191,993 ₪.

על כן, סבורני כי לא עלה בידי המבקשים להראות קיומן של ראיות לכאורה ביחס לרכיב זה של כתב התביעה.

ג. **הוצאות בגין הליך כינוס הנכסים** - עוד עותרים המבקשים לחייב המשיב בסך של 75,000 ₪ בגין הוצאות, אשר נגרמו, לטענתם, בשל הצורך במינוי כונס נכסים בשל התנהלותו של המשיב. מנגד, טוען המשיב כי הסכים להליך הכינוס "על מנת להביא לסיום הפרשה" בעוד המבקשים הם אלו שביקשו הארכות מועד וגרמו להתמשכות ההליך מהלך חודשים ארוכים ואף לא עמדו בהסדר שחתמו עם הבנק. המשיב מצדו, לטענתו, פעל בניסיון לאפשר לו לסגור את הפיגור בחוב ולהמשיך בתשלומי המשכנתא כסדרם.

בעניין זה, מצאתי כי עלה בידי המבקשים להציג ראיות לכאורה לקיומה של עילת תביעה ברף הנדרש לצורך מתן צו עיקול.

התרשמתי מהעדויות שנשמעו בפני כי המשיב, לכאורה, פעל בניסיון לסיכול מכירת הנכס. המשיב הודה במסגרת חקירתו הנגדית כי הגיש עתירה, לאחר מתן פסק הדין הקובע את זכויות המנוחה בנכס, לצורך הוצאת צו הריסה על הנכס בגין חריגות בניה (ר': **בעמ' 54-52 לפרו'**). סבורני כי דין בכך, ברף הנדרש בהליך דנן, כדי להצביע על התנהלותו של המשיב ביחס לעיכוב הליכי מכירת הנכס.

יחד עם זאת, מדוח כונס הנכסים שצורף לכתב התביעה ולבקשה להטלת עיקול זמני עולה כי שכר כונס הנכסים עמד ע"ס של 173,936 ₪, ולא 200,000 ₪ כנטען ע"י המבקשים. על כן, מצאתי להעמיד את סכום העיקול בגין רכיב זה **ע"ס של 65,226 ₪**.

יתר טענות הצדדים בעניין זה, יתבררו במסגרת ההליך העיקרי ואין מקום להכרעות כגון דא במסגרת בקשה לסעד זמני.

ד. **החזר תשלומי המשכנתא** - המבקשים עותרים לחיוב המשיב בסך של 57,600 ₪ בגין תשלומי המשכנתא ששילמו מכיסם, כאשר, לטענתם, ניסו להקטין את הנזק, עד אשר לא עלה בידם לעמוד בתשלומים.

לבקשה לביטול עיקול (**נספח 10**) צורף הסדר מיום 2.8.2017, אשר נערך בין הבנק ובין המבקשים, ולפיו התחייבו המבקשים לשאת בחוב הפיגורים שנצטבר בגין אי תשלום המשכנתא, בארבעה תשלומים שווים ורצופים, בסך של 18,901 ₪ לחודש.

המבקשים אמנם לא צירפו לכתב התביעה ו/או לבקשה לעיקול זמני אסמכתא בדבר תשלום הסכומים האמורים, אך המבקש העיד בחקירתו הנגדית כי הפסיק את התשלומים שנקבעו בהסדר לאחר שלא עלה בידו לעמוד בהם (ר': **בעמ' 16 לפרו' שורות 13-14**). עוד העיד המבקש כי **"אני לא זוכר אם זה היה תשלום רביעי או שלישי אבל בגדול כן. עוד פעם זה פיגורים של משכנתא שהמשיב הפסיק לשלם ואנו ניסינו להציל את הבית. אני לא צריך לשלם את זה"** (ר': **בעמ' 29 לפרו' שורות 10-13**).

סבורני כי די במסמך ההסדר עם הבנק ובעדותו של המבקש כדי להוות ראיות מהימנות לכאורה לצורך הרף הנדרש למתן עיקול זמני.
יחד עם זאת, לא ברורה טענת המבקשים כי זכאים להשבת מלוא הסכום, ולא למחצית.

על כן, לא מצאתי כי עלה בידי המבקשים להצביע על ראיות מהימנות לכאורה בגין רכיב זה ביחס למחצית הסכום שנטען בכתב התביעה כי שולם ע"י המבקשים, או מי מהם, בגין תשלומי המשכנתא, דהיינו, סך של 28,800 ₪.

ה. **תכולת הבית-** המבקשים עותרים בכתב התביעה לחיוב המשיב בסך של 50,000 ₪, המהווה, לטענתם, מחצית משווי תכולת הבית.
בעניין זה, לא מצאתי כי עלה בידי המבקשים להצביע על ראיות לכאורה לקיומה של עילת תביעה.
במסגרת כתב התביעה, אשר הגישו המבקשים במסגרת תיק 43093-02-11, עתרו המבקשים לפסק דין הצהרתי, בין היתר, למטלטלין המצויים בדירה.
בפסק הדין מיום 30.3.2016 בתובענה האמורה נקבע ע"י כב' הנשיאה (בתוארה דאז) אשקלוני נקבעה קיומה של הלכת השיתוף ביחס לבית ולרכב, אך לא נקבע דבר ביחס לתכולת הבית.
לאור האמור, לא מצאתי כי המבקשים הראו זכויותיהם ביחס לתכולת הבית.
למעלה מהצריך, יוער כי המבקשים אף לא צירפו כל אסמכתאות בדבר שווי תכולת הבית במועד הרלוונטי, למעט רשימה שצורפה לתגובה לבקשה לביטול עיקול, אשר הוגשה ביום 26.1.2020 (נספח ב'), ואשר לא צורפה לכתב התביעה.

16. מכל המקובץ לעיל, ובשים לב לרמת ההוכחה הנדרשת בשלב זה, מצאתי לקבוע כי המבקשים הוכיחו קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת תביעה המצדיקה הטלת עיקול בסכום של 169,026 ₪.

חשש סביר להכבדה על ביצוע פסק הדין:

17. בכל הנוגע לרמת ההוכחה הנדרשת של קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לחשש סביר לקיומו של יסוד ההכבדה כבר נפסק כי בכל הנוגע לעיקול זמני תחולת ההכבדה שיש להוכיחה היא ברף הנמוך יותר ביחס ליתר הסעדים הזמניים האחרים כאשר לא בכל מקרה יש להעדיף את ההגנה על קניינו של הנתבע דווקא על פני זכותו הקניינית לכאורה של התובע המגולמת בתביעתו.

לאחר שעיינתי בכתבי הטענות ובכלל המסמכים שהגישו הצדדים ובטענותיהם מצאתי כי עלה בידי המבקשים להוכיח קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לחשש להכבדה על ביצוע פסק הדין שכן מהותה של התביעה הינה תביעה כספית.

בעניין זה, יש ליתן משקל לסכסוך המשפחתי הממושך בין הצדדים, כמו גם, דבריו של המשיב בחקירתו הנגדית לעניין זכויות המבקשים בנכס, ולפיהם "עדיין לא החלטתי בנושא" (ר': בעמ' 40 לפרו' שורות 14-3), וזאת על אף שזכויות המבקשים, הן בבית והן בעזבון המנוחה, נקבעו בפסקי דין חלוטים.

שיקולי צדק ושיהוי:

18. לא מצאתי כי נפל שיהוי בהגשת הבקשה, וזאת בשים לב למועד סיום הליכי כינוס הנכסים בלשכת ההוצאה לפועל וחלוקת כספי התמורה ממכירת הנכס, בהתאם להחלטתה של כב' הרשמת פסו-ואגו מיום 9.12.2019. כמו כן, לא מצאתי כי המבקשים הסתירו פרטים מהותיים מבית המשפט במסגרת בקשתם למתן צו עיקול.

מאזן הנוחיות:

19. גם מקום בו מצא בית המשפט כי קיימות ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת תביעה ולחשש סביר להכבדה על ביצוע פסק הדין, נדרש הוא לבחון מידתיות הטלת הסעד הזמני תוך בחינת הנזק שייגרם למבקשים מקום בו לא יינתן הצו לעומת הנזק שייגרם למשיב כתוצאה ממתן הצו.

כמו כן על בית המשפט לבחון האם הסעד הוא צודק וראוי בנסיבות העניין.

20. לאחר שעיינתי באשר הובא בפני, שוכנעתי כי הנזק שעלול להיגרם למבקשים מקום בו לא ינתן צו העיקול המבוקש הינו גבוה מהנזק העשוי להגרם למשיב, ככל שצו העיקול יוותר על כנו, וזאת בשים לב, כאמור, לסכסוך המשפחתי המורכב וההליכים המשפטיים הרבים שהתנהלו ומתנהלים בין הצדדים, וכן נוכח הכחשתו של המשיב בדבר זכויות המבקשים בנכס. כאשר, מנגד, המשיב לא הצביע על הנזק שיגרם לו בהותרת העיקול על כנו, בשים לב לצמצום גובה העיקול וכן נוכח טענתו של המשיב בסיכומיו כי מרוויח עשרות אלפי שקלים בחודש (סעיף 65 לסיכומי המשיב).

בנסיבות אלו, מצאתי כי הסעד הינו ראוי וצודק.

אי צירוף תצהיר מטעם המבקשות 2-3-

21. לא מצאתי לקבל טענת המשיב כי יש לצמצם סכום העיקול לכדי 1/3 בשל אי צירוף תצהיר מטעם המבקשות 2-3.

בהחלטתי בדיון מיום 7.1.2020 נדחתה טענת המשיב בעניין אי הצגת יפוי כח ע"י המבקשות 2-3.

כב' השופטת לוין בהחלטתה מיום 29.1.2020, אשר ניתנה במסגרת תיק רמ"ש 46376-01-20, דחתה בקשת רשות הערעור שהגיש המשיב בעניין זה.

בהחלטתי מיום 20.1.2020 נעתרתי לבקשת ב"כ המבקשים לפטור את המבקשות 2-3 מהתייצבות לדיון, תוך שנקבע כי אין בכך כדי להביע עמדה בדבר המשקל הראייתי שיש ליתן לעובדת אי הגשת תצהיר מטעמן.

הבקשה לעיקול זמני הוגשה ע"י ב"כ המבקשים במסגרת יפויי הכח שניתנו לו. התצהיר המצורף לבקשה נועד לאמת את הטענות העובדתיות הנטענות בה, כאשר לצד שכנגד נתונה הזכות לחקור את המצהיר על תצהירו.

במקרה דנן, הקביעות בהחלטתי זו אינן נסמכות על עובדות המצויות בידיעת המבקשות 2-3, אלא על כתבי טענות, החלטות, פרוטוקולים ומסמכים שצורפו ע"י בעלי הדין וכן על עדותו של המשיב עצמו.

לא מצאתי, אם כן, כי זכויותיו הדיוניות של המשיב נפגעו בשל אי הגשת תצהירים ואי התייצבות לדיון ע"י המבקשות 2-3.

להשלמת התמונה, יוער כי ביום 3.3.2020 צורף תצהירה של המשיבה 3 לתמיכה בכתב התביעה ואילו, בהתאם להחלטתה של כב' השופטת פאני כהן מיום 17.3.2020, נתאפשר לב"כ המבקשים להגיש תצהיר מאומת כדין של המשיבה 2 עד 7 ימים טרם המועד הקבוע לדיון בתיק העיקרי.

ערביות:

22. הערבות והעירבון נועדו ליתן מענה לאפשרות שייגרם נזק כתוצאה מן העיקול, ובכך להטות במידה מסוימת את כף מאזן הנוחיות באופן שיש בו כדי לספק הגנה ראויה כלפי מי שהצו מפונה אליו, אם בסופו של יום תופסק התובענה מסיבה כלשהי.

במסגרת צו העיקול חויבו המבקשים להפקיד ערבות צד ג' שאינה מוגבלת בסכום.

לאחר שעיינתי באשר הובא בפני, ובשים לב להחלטתי בדבר צמצום גובה העיקול, ותוך בחינת מכלול השיקולים הנדרשים ואיזון בין זכויות הצדדים, סבורני כי יש להותיר את ערבות צד ג' על כנה.

סוף דבר:

23. אני מקבלת את הבקשה לעיקול זמני בחלקה כדלקמן:

א. העיקול הזמני, אשר ניתן בהחלטתי מיום 11.12.2019 יצומצם לסך של 169,026 ₪.

ב. הערבות שהופקדה בתיק בית המשפט תיוותר על כנה בהתאם להוראות צו העיקול מיום 11.12.2019.

24. לאור התוצאה אליה הגעתי לעניין צמצום העיקול, מחד, ונוכח, התנהלות המשיב, אשר גררה קיומו של דיון סרק ביום 7.1.2020, מאידך, לא מצאתי ליתן צו להוצאות.

המזכירות תמציא החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח אדר תש"פ, 24 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.

ציפי כהן אביטן, רשמת בכירה